

"Tak for kaffe" handler om den svære kunst at tale sammen.

Özlem Cekic skriver selv, at bogen handler om, hvordan man kan bruge dialogkaffe i sin hverdag. Dialogkaffe henviser i øvrigt til et ord, som forfatteren selv har opfundet for de samtaler, hvor hun inviterer sig selv på kaffe hos mennesker, der har udtrykt stærke holdninger til hende, ofte på meget grænseoverskridende måder. Bogen er hendes bud på en guide til, hvordan man opnår en god dialog, og en guide, der giver konkrete redskaber til, hvordan man kan tale med dem, man er uenig med.

Bogen består af et indledende og et afsluttende kapitel, samt fem indholdskapitler, der hver behandler en arena for samtaler: Familien, arbejdspladsen, sociale medier, forsamlingshuset og skolen. Hvert kapitel slutter med en sammenfatning og oplæg til refleksion eller samtale om emnet.

Sammenfatningen er en liste med råd til samtaler i den beskrevne arena og har for eksempel overskriften: Råd til dialogkaffen med familie og venner. Her hedder det blandt andet: Husk, at dialogen har en værdi i sig selv. Tag afstand fra holdninger, ikke mennesket. Vær uenig uden at være ukærlig. Oplæg til refleksion eller samtale indeholder en række spørgsmål, så som: "Hvordan adskiller du mennesket fra holdningen, hvornår bliver du konfliktsky, og hvilke følelser har du svært ved at rumme i en uenighed?" Bogen har hverken litteraturliste eller stikordsregister og lægger dermed måske mest op til, at den læses i sin egen ret og fra ende til anden i stedet for at blive brugt som opslagsbog eller som udgangspunkt for yderligere læsning om emnet.

Der er tale om en meget personlig bog, hvor Özlem Cekic gavmildt fortæller om sig selv. Når hun således fortæller om samtaler i familien eller nære relationer, fortæller hun åbent om sit forhold til sin far, sin mand og en veninde. Forholdet til faren var igennem mange år præget af stor afstand og mangel på dialog, som bundede i meget forskellige syn på og holdninger til Tyrkiets siddende præsident Erdogan. Hun blotlægger sine egne blinde punkter og fortæller også, hvordan far og datter til sidst finder hinanden – ikke ved at blive enige, men ved at hun begynder at interessere sig for mennesket bag holdningen.

Özlem Cekic fortæller også åbent, og i øvrigt for første gang offentligt, hvordan hun oplevede sine sidste år som folketingspolitiker valgt ind for SF. Dette danner udgangspunkt for beskrivelser af udfordringer og mulige veje for den konstruktive dialog på arbejdspladsen. Efter at have valgt at stemme imod partiets linje på et centralt område, oplevede hun, hvad hun kalder, voksenmobning i partiets folketingsgruppe. Det er barsk læsning, og selvom oplevelserne ligger adskillige år tilbage, kan man som læser mærke, hvor smertefulde de har været for Özlems Cekic.

Igennem alle fem kapitler tager Özlem Cekic udgangspunkt i egne oplevelser. De fleste er helt personlige, mens enkelte stammer fra hendes erfaringer som brobygger eller oplægsholder om at bygge bro.

Det mest interessante ved bogen er, de passager hvor Özlem Cekic fortæller om sit eget liv, og her er især kapitlerne om dialoger i de nære relationer og på arbejdspladsen meget fængende.

Det faglige indhold er relevant, for mennesker som ønsker at blive bedre til at opsøge og forblive i fordomsfrie samtaler. Tilgangen er meget praksisnær. Forfatteren skriver selv, at hun ikke er akademiker. Og hun skriver næppe heller primært til akademikere. De fleste psykologer, der arbejder med samtaler, vil have stiftet bekendtskab med en stor del af det faglige indhold, som Özlem præsenterer. Der er blandt andet referencer til Marshall Rosenbergs Non-violent-communication eller girafprog, konfliktløsningslitteratur, nyere undersøgelser om demokratiets tilstand i skolen og sociale mediers indflydelse på menneskers holdningsdannelse.